Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

15 päivänä heinäkuuta 2015*

Kilpailu — Kartellit tai muut yhteistoimintajärjestelyt — Jänneteräksen eurooppalaiset markkinat — Hintojen vahvistaminen, markkinoiden jakaminen ja arkaluonteisten kaupallisten tietojen vaihtaminen — Päätös, jossa todetaan SEUT 101 artiklan rikkominen — Yhteistyö hallinnollisessa menettelyssä — Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 139 artiklan a alakohta

Asiassa T-406/10,

Emesa-Trefilería SA, kotipaikka Arteixo (Espanja) ja

Industrias Galycas SA, kotipaikka Vitoria (Espanja),

edustajinaan asianajajat A. Creus Carreras ja A. Valiente Martin,

kantajina,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään aluksi V. Bottka ja F. Castilla Contreras, sittemmin Bottka ja A. Biolan, avustajanaan barrister M. Gray,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään F. Florindo Gijón ja R. Liudvinaviciute-Cordeiro,

väliintulijana,

jossa vaaditaan kumottavaksi ja muutettavaksi SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan soveltamismenettelystä (asia COMP/38.344 – Jänneteräs) 30.6.2010 annettu komission päätös K(2010) 4387 lopullinen, sellaisena kuin se on muutettuna 30.9.2010 annetulla komission päätöksellä K(2010) 6676 lopullinen ja 4.4.2011 annetulla komission päätöksellä K(2011) 2269 lopullinen,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Frimodt Nielsen (esittelevä tuomari) sekä tuomarit F. Dehousse ja A. M. Collins,

kirjaaja: hallintovirkamies S. Spyropoulos,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 26.6.2014 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

on antanut seuraavan

tuomion [1] [– –]

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

113 Ensimmäinen kanneperuste koskee lähinnä sitä, että kilpailuoikeuden rikkomista koskeva menettely on lainvastainen, kun otetaan huomioon Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artikla ja perusoikeuskirjan 47 artikla, koska kun on kyse menettelystä, joka on luonteeltaan rikosoikeudellinen, komissiolle ei voida antaa samanaikaisesti tehtäviä, jotka koskevat tutkintaa, syyttämistä ja päätöstä, jolla se määrää seuraamuksen, unionin yleisen tuomioistuimen harjoittamatta kyseisiin päätöksiin kohdistuvaa täysimääräistä valvontaa, mitä ei kantajien mukaan tapahdu.

Periaatteiden mieleen palauttaminen

114 On muistutettava, että edellä 69 kohdassa mainitussa tuomiossa Schindler Holding ym. v. komissio (EU:C:2013:522) unionin tuomioistuin katsoi seuraavaa:

”33. – – Toisin kuin valittajat väittävät se seikka, että sakkojen määräämistä kilpailuoikeudellisissa asioissa koskevat päätökset ovat komission tekemiä, ei sellaisenaan ole vastoin Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklaa siten kuin Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on sitä tulkinnut. Tältä osin on syytä todeta, että Euroopan ihmisoikeustuomioistuin katsoi edellä mainitussa asiassa A. Menarini Diagnostics v. Italia, joka koski Italian kilpailusääntelyviranomaisen määräämää seuraamusta samankaltaisista kuin valittajien syyksi luetuista kilpailunrajoituksista, antamassaan tuomiossa, että kun otetaan huomioon asiassa määrätyn sakon [suuruus], seuraamus oli ankaruutensa vuoksi rikosoikeudellinen.

34. Saman tuomion 58 kohdassa ihmisoikeustuomioistuin muistutti kuitenkin, ettei kilpailusääntöjen rikkomista koskevan syyte- ja rankaisuvallan antaminen hallintoviranomaisille ole Euroopan ihmisoikeussopimuksen vastaista, kunhan asianosainen voi saattaa kaikki tällä tavoin tehdyt hänelle vastaiset päätökset tutkittavaksi tuomioistuimessa, joka antaa Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklassa määrätyt takeet.

35. Euroopan ihmisoikeustuomioistuin täsmensi edellä mainitussa asiassa A. Menarini Diagnostics v. Italia antamansa tuomion 59 kohdassa, ettei Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan noudattaminen ole esteenä sille, että [luonteeltaan] hallinnollisessa menettelyssä ”rangaistuksen” määrää aluksi hallintoviranomainen. [Tämä] edellyttää kuitenkin sitä, että jollei hallintoviranomaisen päätös itsessään täytä Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kappaleessa määrättyjä edellytyksiä, päätös voidaan myöhemmin saattaa tutkittavaksi tuomiovaltaa käyttävässä elimessä, jolla on täysi harkintavalta. Tällaisen elimen ominaisuuksiin kuuluu toimivalta muuttaa alemmanasteisen elimen tekemää päätöstä miltä tahansa osin, sekä tosiseikkojen että oikeudellisten seikkojen osalta. Tuomiovaltaa käyttävällä elimellä on erityisesti oltava toimivalta tutkia kaikki sen käsiteltäväksi saatetussa oikeusriidassa merkitykselliset tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevat kysymykset.

36. Ottaessaan kantaa tehokkaan oikeussuojan periaatteeseen, joka on unionin oikeuden yleinen periaate, joka ilmaistaan nykyisin perusoikeuskirjan 47 artiklassa ja joka unionin oikeudessa vastaa Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kappaletta, unionin tuomioistuin on katsonut, että unionin tuomioistuimilla on [Euroopan unionin toiminnasta tehdyssä sopimuksessa] määrätyn

1 — Tästä tuomiosta on otettu tähän vain kohdat, joiden julkaisemista unionin yleinen tuomioistuin pitää aiheellisena.

laillisuusvalvontavallan lisäksi niille asetuksen N:o 1/2003 31 artiklalla SEUT 261 artiklan mukaisesti annettu täysi harkintavalta, jonka nojalla unionin tuomioistuimet voivat korvata komission arvioinnin omallaan ja siten poistaa määrätyn sakon tai uhkasakon taikka alentaa tai korottaa sen määrää (tuomio 8.12.2011, Chalkor v. komissio, C-386/10 P, Kok., EU:C:2011:815, 63 kohta).

37. Laillisuusvalvonnasta unionin tuomioistuin on huomauttanut, että unionin tuomioistuinten on harjoitettava sitä niiden seikkojen perusteella, jotka kantaja on esittänyt kanneperusteiden tueksi, eivätkä ne voi tukeutua komission harkintavaltaan, kun kyse on niiden seikkojen valinnasta, jotka on otettava huomioon sovellettaessa vuoden 1998 suuntaviivoissa mainittuja arviointiperusteita, ja näiden seikkojen arvioinnista, perusteena sille, etteivät [mainitut] tuomioistuimet harjoita oikeudellisia seikkoja ja tosiseikkoja koskevaa perinpohjaista laillisuusvalvontaa (tuomio Chalkor v. komissio, EU:C:2011:815, 62 kohta).

38. Koska perussopimuksissa määrätty valvonta merkitsee sitä, että unionin tuomioistuimet harjoittavat sekä oikeudellisiin seikkoihin että tosiseikkoihin kohdistuvaa valvontaa ja että niillä on toimivalta arvioida todisteita, kumota riidanalainen päätös tai muuttaa sakkojen määrää, unionin tuomioistuin on katsonut tästä seuraavan, että SEUT 263 artiklassa määrätty laillisuusvalvonta, jota täydentää asetuksen N:o 1/2003 31 artiklassa säädetty sakon määrää koskeva täysi harkintavalta, ei ole ristiriidassa nykyisin perusoikeuskirjan 47 artiklaan sisältyvän tehokkaan oikeussuojan periaatteen kanssa (tuomio Chalkor v. komissio, EU:C:2011:815, 67 kohta).”

115 Myöskään sillä, että riidanalaista päätöstä ei ole tutkittu oma-aloitteisesti kaikilta osin, ei loukata tehokkaan oikeussuojan periaatetta. Unionin yleisen tuomioistuimen, jonka on kyllä vastattava kaikkiin esitettyihin kanneperusteisiin ja harjoitettava valvontaa niin oikeuskysymysten kuin tosiseikkoja koskevien kysymysten osalta, ei tätä periaatetta noudattaakseen ole välttämätöntä tutkia omasta aloitteestaan asiakirja-aineistoa uudelleen (tuomio 8.12.2011, Chalkor v. komissio, C-386/10 P, Kok., EU:C:2011:815, 66 kohta ja tuomio 26.10.2013, Kone ym. v. komissio, C-510/11 P, EU:C:2013:696, 32 kohta).

116 Oikeuskäytännössä on katsottu toistuvasti kumoamistuomioiden suhteellisesta merkityksestä, että vaikka kilpailualalla useita yrityksiä koskeva päätös on laadittu ja julkaistu yhden ainoan päätöksen muodossa, sen on katsottava muodostuvan useista yksittäispäätöksistä, joissa todetaan kunkin adressaattina olevan yrityksen osalta se kilpailusääntöjen rikkominen tai rikkomiset, johon tai joihin sen on katsottu syyllistyneen, ja joissa tarvittaessa määrätään sakko (tuomio 14.9.1999, komissio v. AssiDomän Kraft Products ym., C-310/97 P, Kok., EU:C:1999:407, 49 kohta ja sitä seuraavat kohdat ja tuomio 15.10.2002, Limburgse Vinyl Maatschappij ym. v. komissio, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P- C-252/99 P ja C-254/99 P, Kok., EU:C:2002:582, 100 kohta).

117 Unionin tuomioistuin katsoi 11.7.2013 antamassaan tuomiossa Team Relocations ym. v. komissio (C-444/11 P, EU:C:2013:464), että jos päätöksen adressaatti päättää nostaa kumoamiskanteen, unionin tuomioistuinten käsiteltäväksi on saatettu vain kantajaa koskevat päätöksen osat, eivätkä muita adressaatteja koskevat päätöksen osat ole poikkeustilanteita lukuun ottamatta sen riita-asian kohteena, joka unionin tuomioistuimia on pyydetty ratkaisemaan, ja se viittasi tästä 22.1.2013 antamaansa tuomioon komissio v. Tomkins (C-286/11 P, Kok., EU:C:2013:29, 43 ja 49 kohta).

118 Muilta osin päätös näin ollen sitoo edelleen adressaatteja, jotka eivät ole nostaneet kumoamiskannetta (ks. vastaavasti tuomio Limburgse Vinyl Maatschappij ym. v. komissio, edellä 116 kohta, EU:C:2002:582, 100 kohta).

119 Oikeuskäytännössä on myös katsottu, että menettelylliset takeet, jotka kilpailusääntöjen rikkomista koskevassa menettelyssä on oltava, eivät velvoita komissiota järjestämään sisäistä organisaatiotaan siten, että yksi ja sama virkamies ei voisi toimia samassa asiassa sekä tutkijana että esittelijänä (ks. tuomio 11.3.1999, Aristrain v. komissio, T-156/94, Kok., EU:T:1999:53, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

120 Oikeuskäytännössä on myös katsottu, ettei mikään estä sitä, että komission valtuuttamat henkilöt ilmoittavat kuulemisen tulokset komission jäsenille, joiden on päätettävä sakkojen määräämisestä (tuomio 15.7.1970, Buchler v. komissio, 44/69, Kok., EU:C:1970:72, 19-23 kohta).

Ensimmäisen kanneperusteen perusteltavuus

121 Unionin yleinen tuomioistuin päätti 2.5.1991 annetun työjärjestyksensä 64 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena 18.12.2013 esittää kantajille kirjallisesti kysymyksen, joka koski edellä 69 kohdassa mainitun tuomion Schindler Holding ym. v. komissio (EU:C:2013:522) mahdollisia vaikutuksia kanteen tueksi esitettyyn ensimmäiseen kanneperusteeseen. Kantajat noudattivat tätä pyyntöä 30.1.2014.

122 Kantajat mainitsivat tässä yhteydessä, että edellä 69 kohdassa mainitusta tuomiosta Schindler Holding ym. v. komissio (EU:C:2013:522) huolimatta ne aikoivat pysyttää ensimmäisen kanneperusteen (ks. edellä 111 kohta).

123 Kun otetaan huomioon edellä 114 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa mainittu oikeuskäytäntö, on yhtäältä hylättävä väitteet, jotka koskevat sitä, ettei komission menettely kartellien alalla – sellaisena kuin siitä säädetään asetuksella 1/2003 – eikä se, ettei unionin yleinen tuomioistuin väitetysti harjoita täyttä harkintavaltaa käyttäen toteutettavaa valvontaa kyseisellä alalla, ole Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan eikä perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaista.

124 Edellä 115 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö johtaa myös niiden väitteiden hylkäämiseen, jotka perustuvat siihen, ettei unionin yleinen tuomioistuin valvo omasta aloitteestaan riidanalaista päätöstä kokonaisuudessaan.

125 On myös hylättävä kantajien perustelut, joiden mukaan on lähinnä niin, että kilpailun alan yksittäistapausta koskevan päätöksen, jossa määrätään sakko sen adressaatille, kumoamistuomioiden erga omnes -vaikutusten puuttuminen on ristiriidassa unionin yleisen tuomioistuimen täysimääräisen valvonnan vaatimuksen kanssa, minkä vuoksi komission ja unionin yleisen tuomioistuimen menettely ei kokonaisuudessaan ole Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kohdan vaatimusten mukainen.

126 Aluksi on muistutettava, että yksittäistapausta koskevan päätöksen kumoamisella on erga omnes -vaikutus ja se velvoittaa kaikkia, mutta edellä 116 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti siitä ei ole etua kaikille – toisin kuin yleisesti sovellettavan toimen kumoamisella – tämän kuitenkaan vaikuttamatta tiettyihin erityistilanteisiin (edellä 117 kohdassa mainittu tuomio komissio v. Tomkins, EU:C:2013:29, 43 ja 49 kohta). Sellaisen päätöksen kumoamistuomio, joka on osa muita yksittäistapausta koskevia päätöksiä menettelyssä, jonka komissio toteuttaa kartellien alalla, voi näin ollen tietyissä tilanteissa aiheuttaa tiettyjä seurauksia muille kuin kantajalle menettelyssä, joka on johtanut kyseiseen kumoamistuomioon.

127 Toiseksi on todettava, että edellä 69 kohdassa mainitun tuomion Schindler Holding ym. v. komissio (EU:C:2013:522) yhteydessä unionin tuomioistuimen tarkoituksena oli vahvistaa se, että komission ja unionin yleisen tuomioistuimen menettely kartellien alalla on Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan ja perusoikeuskirjan 47 artiklan mukainen. Tätä päätelmää ei näin ollen voida asettaa kyseenalaiseksi kantajien väitteillä, joiden mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei valvo

täysimääräisesti komission päätöstä, koska sen kumoamistuomioilla ei ole erga omnes -vaikutuksia, koska unionin tuomioistuin otti väistämättä huomioon edellä 116–118 kohdassa mainitun vakiintuneen oikeuskäytäntönsä, kun se lausui tapauksesta, joka johti edellä 69 kohdassa mainittuun tuomioon Schindler Holding ym. v. komissio (EU:C:2013:522).

128 Kolmanneksi – ja siltä osin kuin on tarpeen – on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin tuomioistuimet eivät voi unionin perustuslain antajan sijaan muuttaa perussopimuksessa määrättyjä oikeussuojakeinoja ja oikeudenkäyntiä koskevaa järjestelmää (ks. tuomio 21.4.2005, Holcim (Deutschland) v. Saksa, T-28/03, Kok., EU:T:2005:139, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

129 Kumoamiskanteiden kohteena olevien päätösten erga omnes -vaikutuksen puuttumista koskeva väite on näin ollen hylättävä.

130 Kantajien vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kirjallisiin kysymyksiin sekä niille suullisessa käsittelystä tästä esitettyihin kysymyksiin esittämistä perusteluista on toisaalta todettava, että ne ovat joka tapauksessa perusteettomia.

131 On todettava, että asetuksessa N:o 1/2003 ei säädetä, että päätös, jolla hallinnollinen menettely päätetään, on unionin yleisen tuomioistuimen antama ratkaisu. Näillä perusteluilla de lege ferenda – minkä kantajat sitä paitsi myönsivät suullisessa käsittelyssä – ei ole mitään perustaa säännöstössä, jota sovelletaan käsiteltävässä asiassa, minkä vuoksi ne eivät voi olla komission päätöksestä nostetun kumoamiskanteen perustana.

132 On lisäksi muistutettava, että asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 5 kohdassa toki säädetään, että vanhentumisaika päättyy viimeistään sinä päivänä, jona kahden vanhentumisajan pituutta vastaava määräaika on kulunut komission määräämättä sakkoa tai uhkasakkoa. Samassa 25 artiklan 5 kohdassa täsmennetään lisäksi, että kymmenen vuoden enimmäismääräaika pitenee ajalla, joksi vanhentuminen keskeytyy 6 kohdan mukaisesti. Saman asetuksen 25 artiklan 6 kohdassa säädetään, että sakkojen tai uhkasakkojen määräämiseen sovellettava vanhentumisaika keskeytyy ajaksi, jonka komission päätöstä koskeva oikeudenkäynti on vireillä Euroopan unionin tuomioistuimessa.

133 Käsiteltävässä asiassa on kiistatonta, että komissio antoi päätöksen, jolla kantajille määrättiin sakko, ennen asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 5 kohdassa säädetyn kymmen vuoden määräajan päättymistä.

134 Sikäli kuin kantajat pyrkivät väittämään, että vanhentumisaika on niiden osalta päättynyt, on näin ollen todettava, että ne nostivat kanteensa 15.9.2010 ja että vanhentumisaika siis keskeytyi kyseisestä päivästä lukien asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 6 kohdan mukaisesti.

135 Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

[– –]

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

Periaatteiden mieleen palauttaminen

152 On muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan pelkästään yritykselle, joka on tehnyt komission kanssa yhteistyötä sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevan tiedonannon perusteella, voidaan myöntää kyseisen tiedonannon nojalla alennus siitä sakosta, joka sille olisi määrätty ilman tätä yhteistyötä. Kyseistä alennusta ei voida ulottaa koskemaan yhtiötä, joka kuului rikkomisajanjakson tietyn osan aikana yrityksen muodostamaan taloudelliseen kokonaisuuteen mutta

joka ei kuulunut siihen enää ajankohtana, jolloin viimeksi mainittu yritys teki yhteistyötä komission kanssa. Vastakkainen tulkinta tarkoittaisi nimittäin muun muassa sitä, että yritysseuraannon tapauksissa yhtiö, joka on alun perin osallistunut rikkomiseen siihen suoraan osallistuneen tytäryhtiön emoyhtiönä ja joka siirtää tämän jälkeen kyseisen tytäryhtiön toiselle yritykselle, saa mahdollisesti hyväkseen tälle viimeksi mainitulle yritykselle myönnetyn sakon alennuksen, joka perustuu sen komission kanssa tekemään yhteistyöhön, vaikka mainittu yhtiö ei ole itse myötävaikuttanut kyseisen rikkomisen paljastumiseen eikä käyttänyt kyseisen yhteistyön ajankohtana ratkaisevaa vaikutusvaltaa aikaisempaan tytäryhtiöönsä. Kun siis otetaan huomioon sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevan tiedonannon tavoite, jona on edistää unionin kilpailuoikeuden vastaisen toiminnan paljastumista, jotta kyseisen määräyksen tehokas soveltaminen voidaan taata, mikään ei oikeuta ulottamaan yritykselle sen komission kanssa tekemän yhteistyön perusteella myönnettyä alennusta sakon määrästä yritykseen, joka on tosin käyttänyt aikaisemmin määräysvaltaa kyseessä olevaan kilpailusääntöjen rikkomiseen liittyvällä alalla mutta joka ei itse ole myötävaikuttanut kyseisen rikkomisen paljastumiseen (ks. vastaavasti tuomio 30.4.2014, FLSmidth v. komissio, C-238/12 P, Kok., EU:C:2014:284, 83-85 kohta; tuomio 19.6.2014, FLS Plast v. komissio, C-243/12 P, Kok., EU:C:2014:2006, 85 ja 87 kohta ja edellä 148 kohdassa mainittu tuomio Hoechst v. komissio, EU:T:2009:366, 76 kohta).

153 Edellä mainitusta oikeuskäytännöstä seuraa, että kriteeri, joka on otettava huomioon sen arvioimiseksi, voidaanko yritykselle myöntää vapautus sakoista tai voidaanko niitä lieventää, on sen tosiasiallinen myötävaikutus rikkomisen selville saamisessa tai rikkomisen osoittamisessa.

154 Tästä seuraa myös, että sakoista vapauttaminen tai sakkojen lieventäminen myönnetään yritykselle eli taloudelliselle kokonaisuudelle, joka on olemassa sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevaa pyyntöä komissiolle esitettäessä.

155 Yrityksen tehokkaan yhteistyön periaatetta kuvastaa sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevan tiedonannon 7 kohta ja sen 11 kohdan a alakohta, joka koskee sakkoimmuniteettia ja jonka mukaan yrityksen on tehtävä koko komissiossa toteutettavan hallintomenettelyn ajan kaikin tavoin yhteistyötä, joka on jatkuvaa ja nopeaa, ja kyseisen tiedonannon 23 kohdan b alakohta, joka koskee sakon määrän alentamista ja jossa todetaan, että komissio voi ottaa huomioon yrityksen todisteiden toimittamispäivän jälkeisen yhteistyön laajuuden ja jatkuvuuden.

156 Yritykselle ei näin ollen voida myöntää minkäänlaista alennusta sakon määrästä, jos se ei tee tehokasta yhteistyötä rikkomisen osoittamisessa.

157 Tällä perusteella unionin tuomioistuin katsoi näin ollen edellä 152 kohdassa mainituissa tuomioissa, että yhtiöön, joka on asianomaisen rikkomisen keston osan aikana kuulunut yrityksen muodostamaan taloudelliseen kokonaisuuteen mutta joka ei enää kuulunut tähän silloin, kun viimeksi mainittu teki yhteistyötä komission kanssa, ei voida soveltaa sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä, joka myönnetään komission kanssa tosiasiassa yhteistyötä tekevälle taloudelliselle kokonaisuudelle.

158 Unionin tuomioistuin katsoi niin ikään tällä perusteella, ettei millään voitu perustella yritykselle sen komission kanssa tekemän yhteistyön vuoksi myönnetyn sakon määrän alentamisen laajentamista yritykseen, joka siitä huolimatta, että se oli aiemmin käyttänyt määräysvaltaa alalla, josta asianomaisessa rikkomisessa oli kyse, ei ole itse myötävaikuttanut sen selville saamiseen.

159 On katsottava, että se, ettei sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä sovelleta, kun rikkomisen selville saamiseen ei ole myötävaikutettu eikä yhteistyö ole ollut tehokasta, pätee tältä osin sekä entiseen tytäryhtiöön, kun sen entinen emoyhtiö pyytää sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä, että entiseen emoyhtiöön, kun sen entinen tytäryhtiö esittää tällaisen pyynnön.

Arviointi käsiteltävässä asiassa

160 Käsiteltävässä asiassa on ensiksi muistutettava, että sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevan pyynnön, jonka soveltamista itseensä kantajat vaativat, esittivät 28.6.2007 Arcelor España tytäryhtiöineen, Mittal Steel Company tytäryhtiöineen – Arcelor mukaan lukien – ja Tréfileurope tytäryhtiöineen, ja ne pyysivät nimenomaisesti, että Arcelor Españalle myönnettävä mahdollinen sakkoimmuniteetti tai sakon määrän alentaminen laajennettaisiin koskemaan myös Emesaa ja Galycasia siten, että Arcelor España turvaa niiden puolustautumisoikeudet Arcelor Espanan ja Companhia Previdenten välisen myyntisopimuksen mukaisesti.

161 On kuitenkin todettava, että huolimatta nimenomaisista viittauksista Emesaan ja Galycasiin 28.6.2007 päivätyssä sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevassa pyynnössä, nämä eivät kuuluneet pyynnön esittäjien muodostamaan yritykseen, mitä kantajat eivät sitä paitsi edes väitä.

162 Edellä 152 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, että yhtiöön voidaan soveltaa sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevaa pyyntöä, jonka esittäjä se ei muodollisesti ole, vain siinä tapauksessa, että kyseisen pyynnön esittämishetkellä se kuului sen esittäjän kanssa samaan yritykseen.

163 Tästä on todettava, että Emesa ja Galycas, jotka Companhia Previdente hankki vuonna 2004, eivät enää kuuluneet Arcelor Espanaan tämän esittäessä sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevan pyyntönsä vuonna 2007. Komissio totesi näin ollen perustellusti riidanalaisessa päätöksessä, etteivät ne enää kuuluneet sille kyseisen pyynnön esittäneeseen yritykseen.

164 On huomattava, että Emesalle ja Galycasille niiden tietojen perusteella, jotka ne itse komissiolle vuonna 2002 toimittivat, myönnettyä 5 prosentin alennusta laajennettiin Arcelor Espanaan siksi, että kantajien toimittaessa kyseiset tiedot Arcelor España ja ne itse olivat nimenomaan osa samaa yritystä.

165 Seuraavaksi on tutkittava, olisiko komission pitänyt myöntää Arcelor Espanan pyytämä sakoista vapauttaminen tai niiden lieventäminen kantajille, kun otetaan huomioon käsiteltävän tapauksen erityisolosuhteet, ja edellä esitetystä huolimatta.

166 Tästä on todettava ensiksi, että kantajien aktiivinen yhteistyö komission kanssa riidanalaisen päätöksen antamiseen johtaneessa menettelyssä rajoittui tietoihin, jotka ne toimittivat komissiolle pyytäessään itse sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä 25.10.2002, ja komissio myönsi niille tämän vuoksi 5 prosentin alennuksen sakon määrästä.

167 Kantajat toki toteavat, että Arcelor Espanan 28.6.2007 esittämänsä pyynnön yhteydessä toimittamat Emesan muistiinpanot olivat peräisin niiltä, koska Emesan entinen työntekijä oli laatinut ne kyseisen ajanjakson aikana, ja että niillä oli ollut huomattava vaikutus rikkomisen kestoon ja vakavuuteen.

168 On kuitenkin todettava, että kyseisten muistiinpanojen alkuperä ja niiden kiistaton lisäarvo eivät osoita kantajien aktiivista yhteistyötä komissioon nähden. Asiakirja-aineistosta ilmenee päinvastoin – eivätkä kantajat kiistä tätä –, että Arcelor Espanan komissiolle toimittamat Emesan muistiinpanot olivat ensiksi mainitun eivätkä kantajien hallussa, ja on kiistatonta, etteivät kantajat olleet tietoisia Arcelor Espanan tekemästä sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevasta pyynnöstä, jonka Arcelor España oli pitänyt luottamuksellisena sovellettavien sääntöjen mukaisesti.

169 Toiseksi komission, joka väitteidensä vastaisesti ei ilmoittanut Arcelor Españalle hyvissä ajoin ja täsmällisesti siitä, että tämän edellä mainittua pyyntöä ei voitu laajentaa kattamaan Emesaa ja Galycasia, toiminta ei myöskään voi luoda kantajille oikeutta hyötyä Arcelor Espanan edellä mainitusta pyynnöstä.

170 ArcelorMittal España olisi toki voinut moittia komissiota hyvän hallinnon periaatteen näkökulmasta siitä, että tämä vastasi Arcelor Espanan 28.6.2007 esittämään sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevaan pyyntöön vasta 19.9.2008, ja hylkäämättä nimenomaisesti pyyntöä, jolla sitä pyrittiin laajentamaan Emesaan ja Galycasiin, mutta tällä ei kuitenkaan ole merkitystä siihen, että kantajat voisivat hyötyä sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevasta pyynnöstä, johon ne eivät ole aktiivisesti myötävaikuttaneet.

171 Kaikista edellä esitetyistä syistä on katsottava, että komissio ei ole loukannut hyvän hallinnon periaatetta, rikkonut perusoikeuskirjan 41 artiklaa tai loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta eikä kohtuusperiaatetta, kun se ei ole laajentanut Arcelor Espanan esittämää sakoista vapauttamista tai niiden lieventämistä koskevaa pyyntöä Emesaan ja Galycasiin, joilla ei ollut tähän oikeutta, ja kun se ei näin ollen ole myöntänyt näille sakon määrästä vastaavaa alennusta kuin ArcelorMittal Españalle.

172 Toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

[– –]

Oikeudenkäyntikulut

188 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

189 Koska kantajat ovat hävinneet asian ja komissio ja neuvosto ovat vaatineet, että kantajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, kantajien on vastattava omista kuluistaan, ja ne on velvoitettava korvaamaan komission ja neuvoston oikeudenkäyntikulut.

190 Työjärjestyksen 139 artiklan a alakohdassa todetaan lisäksi, että jos unionin yleiselle tuomioistuimelle on erityisesti siksi, että kanne on selvästikin oikeuden väärinkäyttöä, aiheutunut kustannuksia, jotka olisi voitu välttää, se voi velvoittaa kustannukset aiheuttaneen asianosaisen korvaamaan ne.

191 On muistutettava, että käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin määräsi 16.5.2014 antamallaan määräyksellä komission esittämään niiden asiakirjojen luottamuksellisen version, jotka olivat 17.12.2013 toteutettujen prosessinjohtotoimien kohteena ja joita tämä ei vielä ollut toimittanut unionin yleiselle tuomioistuimelle.

192 Komissio toimitti 23.5.2014 ei-luottamuksellisen version kyseisistä asiakirjoista unionin yleiselle tuomioistuimelle.

193 Unionin yleinen tuomioistuin määräsi 12.6.2014 antamallaan määräyksellä komission esittämään kyseisten asiakirjojen luottamuksellisen version.

194 Komissio noudatti tätä pyyntöä 16.6.2014.

195 Kun otetaan huomioon unionin yleiselle tuomioistuimelle aiheutuneet huomattavat kustannukset, jotka olisi voitu välttää, komissio on näin ollen velvoitettava korvaamaan unionin yleiselle tuomioistuimelle 1 500 euron määrän suuruinen osa näistä kustannuksista.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Emesa-Trefilería, SA ja Industrias Galycas, SA vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan Euroopan komission ja Euroopan unionin neuvoston oikeudenkäyntikulut.

3) Komissio velvoitetaan korvaamaan unionin yleiselle tuomioistuimelle 1 500 euron suuruinen summa unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 139 artiklan a alakohdan nojalla tiettyjen sellaisten kustannusten korvaamiseksi, jotka viimeksi mainitulle aiheutuivat.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Julistettiin Luxemburgissa 15 päivänä heinäkuuta 2015.

Allekirjoitukset